

«Δημεύουν» τα χωράφια μας!

Άρθρο του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα

Τα χωράφια των Ελλήνων δεν είναι φορολογητέα ύλη. Είναι συστατικό ζώης. Του Έλληνα. Και απόδειξη της ιστορικής επιβιώσής του. Είναι όρος και όριον και ορισμός. Του ελεύθερου Έλληνα. Δεν είναι μόνον απλή μνήμη και ανάμνηση. Είναι μνήμη των προγόνων του. Δεν είναι στοιχείο της λογιστικής. Είναι «στοιχείο» της ψυχής και λογισμός του νου. Του Έλληνα. Είναι η ίδια η χώρα μας στο χαϊδευτικό υποκοριστικό της: Χωράφι. Όχι «αγροτεμάχιο», πράγμα που είναι κάτι διάφορο, που καταχρηστικά υπάρχει όχι ως χωράφι, κτήμα ή περιβόλι, αλλά ως μέτρο και μέσο εξωαγροτικής συναλλαγής. Όχι τέτοια τεχνάσματα. Και για να δουν οι αρμόδιοι το βαθμό της βαρβαρότητας της πράξεως ας πουν την αλήθεια ή ας επιγράψουν τον νόμο με το όνομά του – αν το τολμούν – ήτοι, «φορολογία χωραφιών». Θα εννοήσουν τότε την ηθική διαφορά! Στα χωράφια βρίσκει κανείς το εμπράγματο νόημα του Σαλαμίνειου παιάνα που μας παραδίδει ο Αισχύλος, ο οποίος πολέμησε εκεί και τον τραγούδησε ο ίδιος:

*«Ω παίδες Ελλήνων, ίτε, Ελευθερούτε
πατρίδα, ελευθερούτε δε παίδας, γυναίκας,
θεών τε πατρώων έδη, θήκας τε προγόνων·
νυν υπέρ πάντων αγών»!*

*(Ω παίδες Ελλήνων, εμπρός να κρατήσετε ελεύθερη την
πατρίδα, τα παιδιά μας, τις γυναίκες μας, τα ιερά
των θεών των πατέρων μας, και τους τάφους των προγόνων μας,
τώρα, για όλα αυτά ο αγώνας!)*

Είναι το απόλυτο περιεχόμενο της προαιώνιας απάντησης «Μολών λαβέ»! Είναι το «γιατί» στο «ΟΧΙ» του '40, που αναμνησθήκαμε και ετιμήσαμε σήμερα και πάντα (όσοι Έλληνες, πλην βεβαίως των αδιάφορων «κοσμοπολιτών» συγκατοίκων μας). Δεν είναι μόνον η κυριότητα του μέρους, του απειροελάχιστου μεριδίου της χώρας. Δηλαδή του απόλυτου εμπράγματος δικαιώματος του ασκουμένου με εξουσία «κατ' αρέσκειαν» που ανήκει πατροπαράδοτα και κληρονομικώ δικαίω και εξ αίματος σε έναν Έλληνα και όχι σε κάποιον ξένον, ίσως και ανώνυμο λόγω funds αγοραστή. Είναι η ψυχική σύνδεση του Έλληνα με την έννοια του Συνταγματικού δικαίου «εδαφική ακεραιότητα». Μέσω του χωραφιού η έννοια αυτή δεν είναι κούφια. Γίνεται μεστή περιεχομένου. Δεν συνδέεται ο Έλληνας πολίτης με την πατρίδα του μέσω του «τραπεζικού του λογαριασμού» ή έστω του διαμερίσματος σε πολυκατοικία ή και του «estate» ή της «farm» ή της hacienda

(αγγλοσαξωνικού ή αμερικανικού ή του λατινομεξικάνικου τύπου ιδιοκτησίας αντίστοιχα).

Αλλά συνδέεται με την πατρίδα του μέσω του χωραφιού του, στο χωριό του, στον τόπο των προγόνων του. Και ας είναι αυτό μη μετρημένο σε στρέμματα, αλλά απλά οριοθετημένο με τα σύνορα του όμορου, του διπλανού του, και ας είναι χωρίς συμβόλαια, αλλά αποκτημένο όχι απλά διά χρησικτησίας αλλά με έναν άλλο πιο ισχυρό τρόπο κτήσεως κυριότητας, την πατροπαράδοτη και παμπάλαια χρήση (*vetustas*), και ας είναι άγονο και ας είναι χέρσο και ας είναι ακαλλιέργητο και ας είναι εγκαταλελειμμένο και ας είναι λογγωμένο. Αυτός είναι ο ιερός δεσμός. Είναι η ιερή ουσία που σαν τον ιερό άρτο

*«μελίζεται και διαμερίζεται, μη διαιρούμενος,
ο πάντοτε εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος,
αλλά τους μετέχοντας αγιάζων».*

Αυτή είναι η σχέση μας. Όσοι δουλοπάροικοι στα *λατιφούντια*, στα μεγάλα φεουδοτιμάρια της Ευρώπης, μας θεωρούν ομοίους τους κάνουν λάθος. Είμαστε ανόμοιοι. Διαφέρουμε. Εκείνοι βρέθηκαν ως πράγμα (*res*) στο κτήμα του αφέντη. Εμείς καταφύγαμε στο χωράφι που εκχερσώσαμε στα βουνά μας με τα νύχια μας, ούτε καν με τις αξίνες, για να βρούμε εκεί καταφύγιο επιβίωσης και ελευθερίας. Από αυτά τα χωράφια – να μην ξεχνάμε – ετράφησαν οι επαναστάτες του 1821, οι πολεμιστές των Βαλκανικών πολέμων, της Μικρασίας, του 1940 και της Εθνικής Αντίστασης! Από καμμιά άλλη επιμελητεία δεν ανετράφησαν, δεν έφαγαν ψωμί. Τα χωράφια της υπαίθρου χώρας «έζησαν» και τους καταφυγόντες εκεί στην «Κατοχή» Αθηναίους και μέτοικους στις πόλεις. Τους περίμεναν όχι με την αφθονία των αγαθών αλλά με τα ελάχιστα (των θαυματουργών «πέντε άρτων», με την πολλαπλασιαστική τους δύναμη διατροφής). Και τους περιμένουν πάντα για να τους ζήσουν ξανά σε ώρα ανάγκης. Ο τόπος της ψυχολογικής ασφάλειάς τους. Το δυνητικό τους καταφύγιο.

Αυτά τα χωράφια επιχειρούν τώρα να τα δημεύσουν μέσω της φορολογίας, μολονότι κάτι τέτοιο είναι προδήλως αντισυνταγματικό. Το άρθρο 17 του Συντάγματος λέει: «*Η ιδιοκτησία τελεί υπό την προστασία του Κράτους και κανένας δεν την στερείται παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια ύστερα από αποζημίωση...*». Δεν λέει ύστερα από δήμευση μέσω φορολογίας! Πώς το κρίνει κανείς αυτό, δεδομένου ότι το Κράτος ούτε έσοδα δεν θα μπορέσει να εισπράξει από τη φορολογία αυτή; Σημειώνεται εν παρόδω ότι πουθενά στην Ευρώπη ή στον ελεύθερο δημοκρατικό κόσμο δεν φορολογείται γη ή άλλη ακίνητη περιουσία που δεν αποφέρει εισόδημα. Το εισόδημα πάντα φορολογείται. Τότε γιατί το κάνουν; Απλά, για να αποκόψουν τους Έλληνες

από τις ρίζες τους. Ωστε ο άνεμος του πειράματος της παγκοσμιοποίησης να τους πάρει και να τους σηκώσει και να τους διώξει μακριά. Και να μείνει έτσι μια χώρα ακατοίκητη. Η κατοικούμενη από ξένους και μετανάστες αλλόφυλους – απολογούμαι γιατί είμαι τόσο «βλάσφημος» και μιλώ τη γλώσσα του μη πολιτικώς ορθού – ή από κοσμοπολίτες, νεοείσακτους καταληψίες μέσω funds! Έχει λεχθεί μέσα στη θύελλα μια φράση. Πολύ αληθινή. Σαν αίμα.

«Εμείς το μόνο που διαθέτουμε είναι οι καλύβες μας και τα πεζούλια μας.

Αυτά, αντίθετα από το κεφάλαιο που τρέχει όπου βρει κέρδη,

δεν μπορούν να κινηθούν και παραμένουν μέσα στη χώρα που κατοικούμε».

Ας εννοήσουν οι κυβερνώντες – εάν μπορούν – το νόημα και τις αλήθειες των παραπάνω σκέψεων. Η διαδικασία φορολόγησης των χωραφιών μας και της κατ' ακολουθίαν τελικής πτωχοποίησης, ακόμη και της μετάλλαξής μας σε ακτήμονες και σε ανέστιους-αστέγους, θα μπορούσε να περάσει όπως έχει προ αιώνων (όχι σήμερα) περάσει στους «πολίτες» της Ευρώπης ή όπως είχε περάσει στους «πολίτες» του υπαρκτού σοσιαλισμού, αν δεν είχαμε μάθει εμείς να ζούμε με όσια και ιερά. Αν δεν είχαμε το δικό μας εικονοστάσι (αξιών και συμβόλων) εκεί, στο χωράφι του χωριού μας, συνυπάρχον με την ίδια την ύπαρξή μας ως λαού. Λαός σημαίνει, ας λεχθεί στο σημείο αυτό, *βραχάνθρωπος*, δηλαδή αυτοφυής, αυτόχθων πολίτης. Τώρα, και πάντοτε όσο υπάρχουν ακόμη Έλληνες, η φορολόγηση-δήμευση των χωραφιών μας δεν περνάει. Ας το καταλάβουν καλά! Όσο γίνεται πιο γρήγορα, τόσο πιο καλά. Για την κοινωνική ειρήνη και συνοχή!

**ΒΓΠ
28.X.13**